

A MAGYARORSZAGI VASUTI SZEMELYZET ÉRDEKEIT KÉPVISELŐ KÖZLÖNY

A Magyar Vasutas megjelen minden hét péntekjén. Szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest, VII., Csömöri-ut 28. szám, ahova mindenemü levelezés és egyéb küldemény intézendő.

Előfizetési feltételek:

Egy óra frt — 40 (K — 80)
Negyedévre frt 1.20 (K 2.40)
Félévre frt 2.40 (K 4.80)

Minden összeköttetésünket a legnagyobb titokban tartjuk. Ha valaki — bármi okból — nem akarja, hogy lapunk az ő nevére járjon, bármilyen más címre is előfizethet.

Tudomásul.

Az egyes műhelyekből és szolgálati helyekről a szervezett vasuti munkások bizalmiférfiainak rendszabályozását illető hírek arra birták a vasuti munkások országos szervezőbizottságát, hogy megtudja, rendszer-e ez az üldöztetés, vagy pedig csak néhány tulbuzgó szolgálati főnök visszaélése.

A szervező-bizottság megbízásából Farkas Izor munkástársunk fenjárt e hónap 5-én az igazgatóságnál Novelly főfelügyelő urnál és kérdést intézett hozzá, hogy az igazgatóság intencióinak felel-e meg az a hajsza, amit egyes helyeken szervezetünk előharcosai ellen megindítottak. Tudni akarjuk, vajjon a gyakorlat megváltoztatta-e a kereskedelmi miniszter urnak és az elnökigazgató urnak az államvasuti munkások vélemény szabadságáról és szervezkedési jogáról vallott józan és okos elvi kijelentéseit. Tudni akarjuk, mert ehhez szabjuk azután mi is a magunk taktikáját.

Novelly ur Forcher főfelügyelő ur jelenlétében kijelentette, hogy

az egyes helyekről fölpanaszolt zaklatása a szervezkedésben résztvevő munkásoknak nem lehet az igazgatóság intenciója, mert hiszen akkor a kereskedelmi miniszter ur fölfogásával jutnának összeütkö-

zésbe, aki nem csak hirdette, hogy az egész intézmény érdekében levőnek látja a vasuti munkások szervezkedését, de tettel is bizonyította azt, amikor engedélyezte a Vasuti Munkások Szövetségét.

Farkas munkástársunk erre néhány konkrét esetet említett fel és kérte az igazgatóságot, hogy ha a jövőben ilyesmi előfordul, ne csak a főnök urakat, hanem a munkásokat is hallgassák meg. Mert hiszen természetes, hogy a főnök urak maguk ellen nem fognak vallani.

Novelly főfelügyelő azt a választ adta, hogy

ha a munkás-szövetség meg lesz, akkor lehetséges lesz a munkásokat is megkérdezni. Nekik már most is az a meggyőződése, hogy érdemtellenül a szövetség serkért sem fogunk s'kra szállni.

Novelly főfelügyelő urnak teljesen korrekt és modern fölfogásra valló kijelentéseihez nem akarunk hosszú kommentárt fűzni. Csak egyszerűen megállapítjuk a következő tényeket:

1. Az államvasuti munkásoknak a szabályok és törvények keretén belül szabad szervezkedniük.

2. Ha emiatt az apróbb-nagyobb helyi kisistenek üldözik őket, akkor nemcsak igazságtalanságot követnek el, nemcsak a józansággal jutnak összeütközésbe, de a kereskedelmi miniszter ur és az igazgatóság intenciói ellen cselekszenek.

3. A Vasuti Munkások Szövetségéről maga a főfelügyelő ur is jelezte, hogy oltalmazója, erős védő bástyája lesz a vasuti munkásoknak. Őült ostobaságot követne tehát el az a vasuti munkás, aki nem csatlakozik lelkesüléssel a szövetségünkhöz és nem toboroz szervezetünknek híveket.

Ennyi szolgáljon tudomásul barátainknak is, ellentégeknek is!

Megvan az évi szabadság.

A kereskedelmi miniszternek múlt évi augusztus hó 30-án kelt és emlékiratunk elintézés-képpen kibocsájtott nevezetes rendeletében az általunk kért évi szabadságra részve kijelentette, hogy bár méltányosnak ismeri el kérésünket, nem dönthet fölötte érdemlegesen. Egyrészt, mert a kérelem teljesítése kerek egy millió koronára rugó többköltséget okozna, másrészt pedig azért, mert mindaddig, amíg az állami tisztviselők, a vasuti hivatalnokok és egyéb végleges alkalmazottak szabadság iránti igénye szabályozva nincs, a munkások szabadságidejének kérdése sem oldható meg.

Ennek előrebocsájtása után a következő utasítást adta Vörös László kereskedelmi miniszter ur az államvasutak igazgatóságának:

Azonban ez irányban is meg akarván tenni a munkások érdekében a lehető, felhivom címet, hogy a m. kir. államvasutak részére kiadott illetmény-szabályzat 35. §-ának utolsó bekezdésében foglalt azon határozmányt, melyhez képest 8 napig terjedő szabadság-idejét különös méltánylást érdemlő esetekben a napibérek élvezetében való meghagyás mellett adhat, a szorgalmas, különösen régebben alkalmazott munkásokkal szemben a lehető legmesszebbmenő módon alkalmazza.

Az igazgatóság megfelelt ennek az utasításnak és meglehetősen hosszú gondolkodási idő után a következő Rendeletet bocsájtotta ki és adta ki-függesztés útján az érdekelt munkások tudtára:

184912—905. Ala.

RENDELET.

A «Hivatalos Lap» 1905. évi 39. számában 165030—Ala szám alatt kiadott második szakaszának 2. pontja

a munkások és ideiglenes alkalmazottak szabadságolására vonatkozó részének végrehajtása tekintetében a következők rendelkeznek el:

1. A műhelyekben és fűtőházaknál dolgozó, illetőleg a műszaki kocsihivataloknak alárendelt kézművesek és egyéb munkások, valamint állomási, raktári, szertári és pályafentartási munkások részére szabadságot, úgy a napibér beszüntetése, valamint az annak élvezetében való esetleges meghagyásuk mellett az illető szolgálati főnökség engedélyezhet.

2. Munkásoknak napibérük meghagyása mellett csak akkor lehet szabadságot adni, ha megfelelő szorgalom kifejtése mellett legalább öt év óta megszakítás nélkül szolgálnak. Az a munkás, aki a kért szabadságot megelőző tizenkét hónapban büntetve volt, hanyag munka vagy rossz magaviselet miatt, a napibér meghagyásának kedvezményében semmi körülmények közt nem részesülhet.

3. A napibér élvezte mellett évenként összesen csak *nyolc napi* szabadságot lehet a kézműves és munkás részére engedélyezni.

4. A harmadik pontban megszabott szabadság tartamára — a *munkaszünetes napokat* (vasár- és ünnepnapokat) *kivéve* — az egyezményben (akkordban) vagy szakmányban dolgozó kézművesek és munkások a keresetüknek kiszámítására alapul szolgáló *alapbért*, a napibérben dolgozó egyéb állandó kézművesek és munkások pedig *teljes napibérüket* kapják.

Bpest, 1906 január 8.

Nem habozunk kijelenteni, hogy meglepődéssel vesszük tudomásul, hogy végre-valahára *kezdik* már végrehajtani a kereskedelmi miniszter ur rendeletét.

De azért nem hallgathatjuk el, hogy ez a rendelet is komoly bírálatra szorul. *Sok* az öt évi szolgálat megkövetelése. A miniszter rendeletében kilátásba helyezett fegyelmi bíróságok már a három éves szolgálat után érvényesek. Miért kell az évi szabadságnál hosszabb idő.

Mi az a „megfelelő szorgalom”? Ki állapítja meg, megfelelő volt-e a szorgalom? Ezzel a rendelkezéssel ki van szolgáltatva a munkás az önkénynek, mert ha bárki az előjárói közül haragszik rá, nem kap szabadságot, mert ráfogják, hogy nem volt szorgalmas.

Igazságtalannak tartjuk a rendeletnek azt az intézkedését is, hogy aki a megelőző 12 hónapban büntetve volt, nem kap szabadságot a napibér megtérítése mellett. Aki tudja, hogy nálunk milyen könnyen esik a büntetés és a munkás milyen kevéssé védekezhet az önkényes büntetés ellen, az tudja csak, hogy ez a pont mit jelent. Egész egyszerűen kiszolgáltatja a munkás évi szabadságának az ügyét a protekciónak és az önkénynek.

Nem akarunk egyébként mi sem igazságtalanok lenni és már előre elítélni az egész rendeletet. Fölfüggesztjük az ítéletünket, mert minden attól függ, hogyan fogják az egyes szolgálati főnökségek a gyakorlatban végrehajtani ezt a rendeletet.

Nagyon sokan vannak munkástársaink közül, akik attól tartanak, hogy ezt a rendeletet egynémely főnökség arra fogja használni, hogy megjutal-

mazza a talpnyalókat, strébereket és árulókat, ellenben megbüntesse azokat, akik szabadabban gondolkoznak és nem csuszna-másznak.

Majd elvállik. Ha tényleg így fogják végrehajtani ezt a rendeletet, akkor nem érték el vele azt, hogy megnyugvást szereznek a munkásságnak, hanem ellenkezőleg, csak újabb gyűlölyanyagot, az elégtelenségnek és izgalomnak csak újabb erjesztő anyagát dobták a munkásság közé, amit bizonyára a kereskedelmi miniszter, sem az igazgatóság nem akar.

Két dolgot akarunk még megállapítani. Az egyik az, hogy ami vivmányt ez a rendelet jelent, azt csakis a *szervezkedésnek és az összetartásnak* köszönhetjük.

Élvezni fogják az évi szabadságot olyanok is, akik nem vettek részt a mi szervezetünkben és a mi harcainkban, akik nem hoztak semmi áldozatot. Ezek tartsák becsületbeli és erkölcsi kötelességüknek csatlakozni a szervezethez és a *Magyar Vasutas* táborához. Mert minél erősebb a szervezet, annál könnyebb örködnünk a rendelet *becsületes* végrehajtása fölött és annál könnyebb további vivmányokat elérnünk.

Megállapítjuk továbbá, hogy ragaszkodunk régi kívánságunkhoz, amely szerint *minden* munkásnak 2 évi szolgálat után *föltétel* nélkül való 8 napi, 15 évi szolgálat után 2 heti, 20 éves szolgálat után 3 heti szabadság adásuk évenként *teljes* illetményünk ép-ségben tartása mellett.

Egészségügyi, szociálpolitikai okok ezt a kívánságot józannak, igazságosnak és méltányosnak bélyegzik. Eljön majd az ideje, hogy annak tartják majd az összes illetékes tényezők

A „Magyar Vasutas” tárcája.

A tükör.

Írta: Maurice Level.

Zimankós téli estén az utcasarok közelében kicsiny, siró jószágot találtak. Nem tudták megállapítani, hogy kié ez a csecsemő. Tizenkét éves koráig lelenházban nevelték, azután nyakába akasztották a koldustarisznját és elindult a nagy világba.

Egyhanguan teltek napjai, abból élt, amit a jószívű emberektől kapott. Legjobban szerette, ha a földeket, a mezőket járhatta. Az, aki megérti az erdők szavát, a patakok zugását, csodás dallamokat hall és a lelke gyönyörűséggel telik meg.

Igy nőtt fel. Egy reggel csendörök zavarták fel az álmából és elvitték. Kutattak utána és megtudták róla, hogy katonaköteles és néhány nap múlva be kell vonulnia a katonasághoz. Negmondták neki:

— Lám, milyen szerencsés vagy, hogy most akadunk rád. Egy héttel később már katonaszökevénynek tartottak volna.

Nem értette meg, hogy mit jelent ez a szó: «katonaszökevény», de azért igazat adott nekik.

— Igen, én szerencsés fiú vagyok!

A katonasághoz minden ellenkezés nélkül vonult be. Eleinte könnyűnek és kellemesnek tartotta a katonai életet. Mindig a sza-

badbn élt, a leghidegebb időben is rongyos ruhában járt. Ha a kaszárnya ablakából kitekintett az égre, a kopasz fákra, a fagyos földre, boldog érzés fogta el, mert most nyugodtan, békességben élhet.

A tél erős fagygal köszöntött be. A szolgálat után el-elnézte a hófödte házakat, a madarakat, amint a háztetőről felcsipték az apró jégdarabokat, hogy csillapítsák a szomszúságukat. És elgondolta:

— Én védett helyen vagyok... Van jó kemény ágyam, fűtött, meleg szobám... Hát ne legyenek boldog?...

Tavaszzal, amikor a mező, az erdő és a rét újra kiszökdült, amikor a nap aranyos sugarai bearanyozták a természet szépségeit, különös gondolata támadt.

Könyökével az ablakdeszkára támaszkodott és valami csodálatos zszibongást hallott.

Igy ült ott, szemét félig lehunyva és már nem gondolt a rossz időre, sem a meleg ruháira. Szívta a friss levegőt, mintha onnan a mezőről áradt volna ide, ahol szabadon, gondtalanul élt sokáig.

Elszomozódott, nyugtalanzkodott. Este lement az utcára, de akármilyen messzire ment, a városi levegőtől nem tudott szabadulni. Mindig látta a háztetőket, a tornyokat, a gyárak magas kéményeit, fülébe csengett a kaszárnya trombita-szava.

— Ez az élet nem való nekem, — mondta — megint koldustarisznját öltök magamra, mint akkor... Igen, de mi lesz a katonasággal? A fogház?...

Szomoruan, bánatosan járt-kelt és a barátai ekkor azt tanácsolták neki:

— Jelentkezzél a kórházi orvosnál. Beteg vagy.

De ő tagadólag rázta a fejét. Egyik délután öt órakor ismét kisétált és egy ócska nadrágot és kabátot vásárolt magának; egyenruháját és a kardját pedig a vízbe dobta... és többé nem tért vissza a kaszárnyába.

Egész nap és egész éjjel vándorolt. Mintha mámoros lett volna. Szabadon, boldogan, céltalanul járt a szabad ég alatt és nem érzett sem éhséget, sem fáradtságot.

A patak mellett egyik bokor árnyában kacagott és sirt, elragadtatással tapsolt és majd az áttetsző patakot nézte, majd a végtelennek látszó mezőséget.

De előbbi gondtalansága eltűnt. Még jobban imádta az erdőt, a mezőt és a patakot; a napot, amely beragyogja szürke napjainkat és elhozza az éjszakát... De ebbe a nagy szeretetbe valami keserűség vegyült. Nem mert többé keresztül menni a falun: félt az emberektől, hát kikerülte. Egyszer azonban mégis rajtacsipték. Amikor egyik zugutáca akart befordulni, a zsandárok elfogták.

A haditörvényszék a szökés és a kincstári vagyron rongálása miatt öt évi fogházra ítélte. Csak akkor tudta mérlegelni a bűnét, amikor betölt a kocsiba, amely elvitte a fogházba.

Amikor megpillantotta a szűk kis udvart,

is, csak mi tartunk össze egytől-egyig, szívósan, lelkesen, áldozatra készen!

*

Utóirat Mi lesz a fegyelmi bírósgokkal? Hol késik az éji homályban ez a legfontosabb engedmény? Meddig kell még erre várunk?

Beszéljen az igazság!

Írta: Egy kinevezett.

A munkások szervezkedési mozgalmában a miskolci brigadérosok felhívása nem nyom a latba, de azért ezen elkésett érvényesülési erőfeszítésüket mégis szánja az ember.

Ha semmi más nem igazolná a munkások külön szövetségének a szükségességét, e hősök kapkodása bizonyítja. Ha az az irány, amelyre a miskolci brigadérosok elindultak, csakugyan az ígért földjére vezetné a vasúti munkásokat, bizonyára nem lett volna szükség rá, hogy a munkások óriási többsége a miskolciak által hitt más ösvényre induljon.

Más azonban az igazság. E sorok írója ott volt az «alamizsna szövetség»-nek születésén, keresztelésén és ez jogositja arra, hogy e szövetségről, e torzszülőtről, amelyre már születése napján rá sütötték a hivatalos megelégedés bélyegét és amely lemoshatatlanul rajta van ma is, — megírja a véleményét.

Miskolci műhelymunkások, ti, akik a demokrácia boldogságában és mámorában nyakig usztok, ide hallgassatok! Midőn az «alamizsna szövetség előkészítő bizottsága» megalakult, e bizottságban csak oly magaviseletű urak vehettek részt benne, akik az utóbbi időkben hajlandók voltak megalkudni a saját jól elhelyezett pozíciójukkal és a létező viszonyokkal, az, hogy egy néhány szabadabban gondolkozó kartárs is részt vett benne, kevésbé változtat a dolgon. Kevésbé változott a dolgon azért, mert az előkészítő bizottság tárgyalásáról a nyilvánosság minden fórumát kizárták. Így tehát a nyilvánosság kizárása mellett készítődték el az alapszabályok, még pedig a miskolci briga-

dérosok demokráciájának tekintetbevételével, négy igazgató, öt felügyelő, huszonek hivatalnok, hat altiszt, egy szolgáló és egy munkás részvételével.

Miután a demokrácia az előkészítő bizottságban kidühöngte magát, megindult az országban a szervezkedési munka ismételtén a demokrácia ó nagyságának a részvételével.

Négy hivatalnok, anélkül hogy a kar- és munkástársaink közül csak egy is tudta volna, honnan kapták és szerezték be a szervezés munkájához szükséges költségeket, — nyakukba vették az országot, zsebükben végnélküli szabadsággal, gyorsvonatu szabadjeggyel és egy kis aprópénzzel, szervezték az alamizsna szövetséget. S midőn a nyilvánosságot itt is mellőzték, akkor feltétlenül felvetődik az a kérdés, hogy e négy nagy szervező demokrata nem-e onnan kapta a költségeit, ahol minden kell, csak egy céltudatos és független vasutas szövetség nem!

Midőn e szövetség helyi csoportjai az ország minden részében megalakult, s midőn e helyi csoportok vezetőségeinek névsorát olvastuk, elmondhattuk a szentírás e mondatát: «Miként az Isten az embert saját képére teremtette», akképpen e négy szervező demokrata is a szövetséget a saját képe teremtette.

Ismételve végig tekintve a helyi csoportok vezetőségein, még Diogenes lámpásával sem tudjuk megtalálni, nemcsak e szövetség tagjai többsége akaratának, de még a miskolci brigád demokráciájának érvényesülését sem.

Minden fontosabb pozíció, amely hivatalnok volt e szövetség fejlődését irányítani és függetlenségét biztosítani, nagyrészt, nemhogy altiszt, szolgáló vagy munkással, de még kisebb rangú hivatalnokokkal sem, hanem főhivatalnok, állomásfőnök és hasonló pozícióbeli urakkal lett betöltve.

Hogy ezen állításomról a miskolci műhely munkásoknak e szövetség országos gyűlésére küldött megbízottja is meggyőződött, az letehető. És mert letehető, kérdelem a miskolciak brigádjától, hogy lehetséges-e ott az összasztások minden kategóriájának egyenlő érvényesüléséről beszélni, ahol mint pl. az országos gyűlésen is, csak a kinevezettek számarányát véve tekintetbe, az altiszt és a szolgáló személyzet sokkal na-

gyobb aránya felett, a sokkal kisebb számban levő hivatalnokok voltak többségben.

Mindezek után nem volt-e helyes cselekmény, hogy azon munkások, kik már hosszabb idő óta a miskolci brigadérosok által is elismert és már némi eredményeket felmutatott vasúti munkásmozgalomba résztvettek, megtartották eddigi teljes függetlenségüket és ezután is érdekeinek csoportosítását is egy olyan szövetségbe kívánják bele vinni, ahol a mozgási szabadságuk sem fenyegetve, sem pedig felebbvalói hatalom befolyásának kitéve nincsenek.

A miskolci brigadérosok kitörésének két állítólagos indoka van és pedig egyik a nemzetközi szocializmus mumusa, a másik a kinevezett kartársainkhoz fűződő szolidaritás.

E kitörésnek a magasztosságát a neveléstől csak egy hajszálnyival választja el és én e hajszálnyit is elszakítom. Követelhető-e a munkásoktól, tehát a társadalom azon elemétől, amely a szabadelvűség tekintetében mindig zászlóvivő volt, kirekeszsen sorából embereket azért, mert egy nagy világi és társadalmi eszmének hívei. Követelhető a munkásoktól, az, hogy szervezetének tagjaitól politikai és társadalmi felfogásának bizonyítványát kérje. S ha a munkás-szövetség tagjai között bármilyen számmal vannak a szocializmusnak hívei, lehet e ebből következtetni, hogy nem a munkásoknak a többsége, hanem valami külső irány fogja őket vezetni. Ha lehet, akkor ezen feltevés az alamizsna-szövetségre jobban áll fenn, mert hiszen a szövetség vezetője és elnöke talán a mai viszonyok közt még is inkább exponált politikus, mint szövetségi elnök és volt vasutas.

Ami a kinevezettekkel való szolidaritást illeti, hát ez nagyszerű tréfa. Mulatságos is, mikor az igazgatósági tanácskozásokról születt szolidaritás, a maga hadműveleteit akként irányozza, hogy a vasúti munkások nagy részét akarja oktatni szolidaritásra.

A szervezett vasúti munkások voltak első sorban azok, akik a kinevezettekkel való szolidaritás szükségességét hangoztatták. Emlékezzenek vissza a miskolci brigadérosok, hogy a sztrájk alkalmával, midőn a kinevezettek megfeledkeztek a 40.000 vasúti munkásról, ennek dacára a szervezett munkások voltak az elsők, kik nyílt felhívásban adták a sztrájkoló kinevezetteknek tudtára, ha fel-

amelyet magas kőfal övezett, a hideg rázta. Ezzel vigasztalta önmagát:

— Nem veszem el egészen, mert látom az eget... Amíg a napfényt és az eget látjuk, még van reményünk... Máskülönből elvesznék...

Huszonnégy órával később már rettenetesen szenvedett. Hiszen a kaszárnyában szabad ember volt, míg most...? Ha nem volt dolga, kedvére barangolhatott a mezőkön. A gyakorlatokat is a mezőkön tartották. Itt azonban dolgozni kellett a műhelyben a felügyelő szigorú utasítása szerint.

Morgott és dacos természetű lett. Három hónapig kellett inaskodnia és amikor végre valami munkát bíztak rá, kijelentette:

— Nem tudom!

— Ha holnapig nem készíti el a munkáját rendben, négy nap magánzárást kap!

— Valószínűleg nem fog elkészülni!

— Ugy? Akkor rögtön becsukatom!

Belökték a cellába. Hallotta, amint rázárják a nehéz vasajtót... a kulcs csikorgását... és egyedül volt a sötétben. A haját tépte dühében.

Ó, ezek a nyomorultak! Rögtön megbüntetik! Őt, akinek a fényes nap volt az élete, — a sötétbe zárták! Darabonként fosztották meg a napfénytől... előbb a kaszárnyában, azután a fogházban... a cellában... és most ime már végleg...

De amint jobban körülnézett, észrevette, hogy az ajtó felső részén, parányi helyen, valami kis világosság szűrődik be.

— Ha a fény ide vetődik, akkor innen nem lehet messze az égbolt. Igen ám, de látni is szeretném! Az eget látni! Csak egy ici-pici kis részét...

Zsebébe nyúlt és valami sima akadt a kezébe: tükör volt, amelyet az előző napon talált az udvaron. Kezébe vette és a tükör felragyogott.

— Mit jelentsen ez? — csodálkozott.

És amint a tükörbe nézett, hirtelen felkiáltott. A tükörben kis négyszögnyi alakban megpillantotta az eget; egész kicsiny, kék eget és úgy ragyogott, mintha valami csillag táncolna a kutban.

Végtelenül megörült. Nem mert megmocogni, nehogy eltűnjék ez a gyönyörű látvány. Jobban érezte magát, mint a műhelyben. Sötét volt? Hideg volt? Nem érezte, hiszen látta az eget! És minden törekvése az volt, hogy mentül tovább maradhasson itt. Mindig újabb cselre gondolt, hogy megbüntessék és ismét visszakerüljön ide. És amikor százhusznapi fogságra ítélték, fellélezett.

Alig várta a hajnalt, amikor is a tükörbe nézett és megjövendölte:

Ma szép időnk lesz... Nagy fejét csóválta és megjegyezte:

— Ma megint esni fog...

Egy reggel, amikor éppen kis tükörbe nézett, belépett a felügyelő és durva hangon rákiáltott:

— Lépjen elő!

Nem hallotta, annyira belebámult a tükörbe.

— Megsiketült? Előre! Jöjjön ki!

Nem mozdult. A felügyelő megragadta a karját és felrázta.

— Talán az ölembé vegyem?

Felrezzent, de a világosság elkábitotta kissé és remegni kezdett.

— Nem bir egyenesen állani?

Hogy el ne essék, a falhoz támaszkodott és a tükröt el akarta rejteni.

— Mit rejteget a kezében?

— Ó... ez semmi... semmi... — dadogta.

A felügyelő elvette tőle a kis tükröt és gunyosan megkérdezte:

— Mi ez?

— Az én napom!

— Majd kiteszszük a levegőre a napját — kacagott a fogházfelügyelő — Előre!

És megütötte a fejével, hogy a tükör a földre esett és összetört.

Az eltelt rettenetesen megaragudott. Vadul torkon ragadta a felügyelőt. Az erős szorítás alatt meggörnyedt a test és élettelenül rogyott alá.

— Elrabortad a napomat!... Elrabortad!... igen, elrabortad!

Azután letérdelt és felszedte az eltört tükörnek apró cserepeit és sirt, hangosan és fájdalmasan...

akarják használni őket a sztrájk letörésére, azonnal leteszik a munka szerszámaikat.

Ne zavarja tehát se a szervezkedő munkásokat, se a tisztán látó kinevezett kartársainkat, hogy a miskolci brigád elnök látása megzavarodott. A céltudatosan küzdő vasuti munkások szövetségének legelső kötelessége az, hogy megalkossa azt az erkölcsi kötelet, amely a valódi és nem hivatalosan buzdított szolidaritás megszervezésének érdekében szükséges. Oly szolidaritást, amely felett nem örökös Argus szemmel a jól ismert felebbvalói jóakarát és nem vegyülnek bele a vezető elemek uralkodási vágyai.

A miskolci brigádnak ez a taktikája ugyan ravasznak látszik, de rövid eszű, mert a szervezett vasutasok tábort nem csak megnöveszti, de a nagy vasuti munkás családban egyedül álló miskolci brigád életét sem fejleszti. Mily keserves lesz ezeknek a félrevezetett jó embereknek kiábrándulása, szinte előre látható. Épen ezért kettős kötelessége az öntudatos vasuti munkásoknak az ébrenlét.

A vasuti munkásoknak meg kell érteni a helyzetet. A munkásokra csak kedvező lehet, ha a kinevezettek és a munkások ügyei egyszerre arathatnak diadalt. De az alamizna szövetség bizonyos köreiből egyiket a másik ellen akarják kijátszani.

És ezek tisztán látása után akarják a miskolci brigadérosok, hogy a szervezett vasuti munkások, akik a kiartásnak és áldozatkészségnek példaadásával már eredményeket értek el, lapuljanak és boruljanak le az alamizna szövetség bizonyos bálványai előtt.

Ne erőlködjének tehát a miskolci brigadérosok, ők nem a vasuti munkások és kinevezettek ügyének harcosai. Ők a vasuti munkások között a kínáló szerepét viszik, de bizony nem valami nagy és szép sikerrel.

A vasuti munkásokban élő vágyakat nem lehet ma már elfogni, hogy bizonyos felfelé kapaszkodó urak malmára hajtsa a vizet.

A vasuti munkásokban e vágyak kiolthatatlanul élnek és a miskolci brigadérosok kapkodásai dacára is megvalósulnak.

Miskolci brigadérosok! — jó éjszakát.

S Z E M L E.

BELFÖLD.

Az államvasutak újjászervezése. Vörös László kereskedelemügyi miniszter a vasutak reorganizációja dolgában nagyobb szabású tárgyalásokat folytat, amely tárgyalások azonban a beállott ünnepek és az újév alkalmával előforduló más elfoglaltsága miatt néhány napig szüneteltek. Mult csütörtökön Vörös László miniszter elnöklésével a vasuti szervező-bizottság újból összeült. Később Vörös László távozott az ülésről és ekkor Sztérenyi József kereskedelemügyi miniszteri államtitkár helyettesítette. A bizottság ülésén részt vettek Ludvig Gyula Máv. elnökgazdát, Marx János helyettes-elnökgazdát, Kotányi Zsigmond udvari tanácsos, igazgató, Csóke Ferenc miniszteri tanácsos, Söpkéz Sándor vasuti és hajózási főfelügyelő, Bacsinszky Vladimir, a kereskedelemügyi minisztériumba beosztott debreceni üzletvezető-helyettes, Szerbák felügyelő és mások. A vasuti szervezésnek előmunkálatai már annyira előrehaladtak, hogy az új rend minden valószínűség szerint még januárban életbe fog lépni.

Mikor a bolha köhög. Az alamizna-szövetség zágrábi kerülete nemrégiben értekezletet tartott, azon többek között kimondták, hogy erélyes agitációt indítanak meg a munkások között, hogy őket az alamizna-szövetségbe való belépésre bírják. Remélik is a tiszteletreméltó zsirondisták, sikerül sok munkást megnyerniök.

Mi az ellenkező véleményen vagyunk. Az

alamizna-szövetség már egyszer megkapta a maga kosarát és ami azóta történt, az nem igen csábit arra, hogy valaki a Turcsányi-féle szövetségbe szerelmes legyen. Most is fölkapik az álluk. Egyébként mulatságos legények ezek a zágrábiak. Ők maguk panaszkodnak leginkább, hogy milyen rosszul áll a szövetségük szénája és mégis másokat akarnak a szövetségbe csábitani. Ugy fest a dolog, mintha valaki, aki sánta, vak, pupos, fogatlan, kopasz, heptikás és mégis elmei piros-pozsgás leányzók közé — hódítani.

Vasutasok sorsa. Fiuméből jelentik, hogy a déli vasutak Szentpéter—fiumei vonalán hétfőn éjjel az egyik tehervonat Lavina állomás közelében állítólag rossz váltóállítás következtében a pályáról lezökött. A pár perccel utána érkező bécsi gyorsvonat el-késétt jelzés következtében a tehervonatba ütközött. A gyorsvonat mozdonya és a tehervonatnak néhány kocsija összeesett. A gyorsvonat mozdonyvezetője és fűtője erős sérülést szenvedtek. A pályatest is annyira megrongálódott, hogy a teherforgalom egyelőre szünetel és a személyforgalom csak átszállással bonyolítható le.

KÜLFÖLD.

Kétszázötvenezer példányos szaklap. Ilyen is van: szaklap, amely kétszázötvenezer példányban jelen meg. A szaktanács Értékesítője írja:

A németországi vas- és fém munkások-szövetség óriási léptekkel halad előre a fejlődés útján. A «Vasmunkások Lapja» már 250,000 példányban jelenik meg, ugyanilyen magasra emelkedett a szövetség taglétszáma is. Mindama nagy küzdelmek, amelyeket az utóbbi időben vívnia kellett, csak erősítették a szövetséget és ezer meg ezer új tagot vezettek kebelébe. Ine a bizonyíték, hogy a harc nem gyengíti, hanem erősíti a szervezeteket. Csak aho' harc van, ott van élet. A Vasmunkások Lapja ez alkalmat külön cikkben ünnepli meg, amely e szavakkal végződik: Föl a további küzdelemre, föl az agitációra, hogy legelőzelebbi, de nem végcélunkat, a 300,000 taglétszámot mihamarabb elérjük.

Vasut-államosítások Ausztriában. Bécsből jelentik: Miután a Ferdinánd császárvasut államosítására vonatkozó tárgyalások már annyira haladtak, hogy meg lehet kezdeni az államosításra vonatkozó egyezmény k dolgozását, a vasutügyi minisztérium azt tervezi, hogy az annak idején a miniszter által jelzett intézkedéseket megvalósítja és az államvasutársasággal, az osztrák északi vasutal, amelyekhez a mult évben rendeletet intézett a jövő héten érintkezésbe lép, hogy mindenekelőtt az ezen vasutakkal kötendő egyezménynyel kapcsolatos pénzügyi kérdéseknek alakí és anyagi alapját megállapítsák. Ezeknek a tárgyalásoknak — mint már annak idején jelezték — első sorban az lesz a feladatuk, hogy az illető magánvállalatoknak az állam tulajdonába való átvételére az alapvető feltételeket meghatározzák és amennyiben nem tudnának az állam érdekeinek megfelelő egyezményre minden várakozás ellenére sem jutni, úgy a még esetleg fennálló differenciáknak megállapítása és megmagyarázása következne. Másodsorban tárgyalni fogják ez alkalommal a vasutak más irányú pénzügyi ügyeit is, így különösen a szükséges beruházások keresztülvételének biztosítását és a szükséges kiadások fedezéséről való gondoskodást.

A szervezkedés útja.

A Máv. munkások országos szövetségének szervező bizottsága ernyedetlen szorgalommal folytatja a szövetség szervezése körül megkezdett munkáját. Az ország különböző irányába fekvő városokba felkeresik munkástársait és serkentik őket a szövetséghez való csatlakozásra; hogy így a szövetségbe tömörülve, a vasuti munkások sok ezrekre menő száma, mint egy test és egy lélek együttes erővel iparkodjanak felépíteni azt a hatalmas, erős várat: a szövetséget, amely mint egy védőbástya fog szolgálni a Máv. munkásoknak, a szebb és jobb jövőért megindított küzdelmes harcban.

A Máv. munkásai igazán örvendetes módon ébrednek fel mély álmaikból, amely álom oly hosszú évtizedeken át tartotta a Máv. munkásoknak a számottevő nagy tábort a tehetetlenség sötét rabságába.

Nem remélt gyorsasággal haladnak azon az uton, amely uton haladva úgy önmaguknak, mint munkaadóiknak csak előnyére és büszkeségére lehetnek.

Az elmúlt héten Zágrábban, Pécsen, Nagybecskerekén, Cegléden és Hatvanban tartottak munkástársaink igen jól sikerült gyűléseket, azonkívül a fővárosban és környékén több sikeres értekezletet.

A gyűlésekről és értekezletekről a következő tudósítások számolnak be:

(Értekezletek a fővárosban.)

A Rákos-Rendezőn alkalmazott szén- és raktári munkások 3-án tartották meg értekezletüket. A központot Cservenka munkástárs képviselte. Bizalmiférfiakká megválasztották: Sáska Sándor és Mogyoróssi József munkástársak.

Az Istvántelki főműhely G/I. osztályban dolgozó munkástársaink a szövetség tárgyában a hó 5-én a Horváth-féle vendéglőben értekezletet tartottak.

A szervező-bizottságot Fellner, Kőmives és Stier munkástársak képviselték.

Az értekezleten Ozsváth ismét előhozakodott az ismert frázisaival, amelyekre Fellner és Kőmives munkástársak adták meg a kellő választ.

A nyugoti fűtőházban is kezd végre virradni. Hosszu ideig az itt dolgozó testvéreink a szervezettől távol tartották magukat és tompa egykedvűséggel viselték nehéz sorsukat. De most végre ők is megmozdultak. E hónap 10-én tartották meg a Winkler-féle vendéglőben első értekezletüket az érdekelt munkások. A szervezkedés célját és hasznát Farkas munkástársunk ismertette. A helyiséssel fogadott előadás után az egybegyűltek elhatározták, hogy csatlakoznak az öntudatos vasuti munkások szervezetéhez, amelynek hűséges tagjai lesznek. Azután megválasztották bizalmiférfinak Lencsey Károly és Huber Ferenc munkástársakat.

(Zágráb)

A folyó hó 6-án Zágrábban megtartott gyűlésen, a budapesti központi szervező-bizottság részéről Kiss Miklós és Pászty Károly jelentek meg az ottani Máv. munkások között, kik mintegy 250-en vettek részt a gyűlésen.

Kiss Miklós igen kimerítően és számos megdönthetetlen érvekkel ismertette a Máv. munkásság helyzetét, majd a szövetség gazdasági feladatát fejtegette, amely szövetség köré tömörülve érhetik el csupán a Máv. munkások, hogy maguk részére egy szebb és jobb jövőt vihassanak ki.

A Kiss Miklós által magyar nyelven előadottakat Turkovits Károly (Zágráb) horvát

nyelven tolmácsolta a horvát munkásoknak.

Utána Pásztly Károly a máv. munkások között megindult mozgalom jogos és igazságos voltát fejtegette, mert akkor, amikor a társadalom minden osztálya az egyesülésben keresi és találja fel a helyzet javulását, akkor vétkes mulasztást követne el a vasuti munkások nagy tábora, ha a társadalom összes osztályainál tapasztalható fejlődéssel együtt fejlődni nem iparkodna.

Felszólalt még Bukseg Vilmos, a horvát ajku vasuti testvérkapunk szerkesztője, ki igen lelkes beszédben arra buzdította a horvát ajku munkástársakat, hogy minden lehető elkövetve, iparkodjanak a magyar munkástársakkal, egyesült erő kifejtéssel egy táborba tömörülni, hogy így együttes erővel könnyebben kivívassák a munkásság részére a fennálló sérelmek orvoslását.

Felszólaltak még többen, miután Velicsán munkástársunk (Zágráb) a miskolci félrevezetett munkástársaink által hozzájuk intézett felhívást teszi szóvá és a mult számban ajánlott határozati javaslat elfogadását kéri.

Vanicsek Győző, elnöklő munkástársunk javasolja, hogy a zágrábi vasuti munkás-gyűlés a központi szervező-bizottságnak teljes bizalmat szavazzon és azt a már elfogadott határozati javaslathoz, mint utolsó pontot csatolja.

A jelen voltak a határozati javaslatot nagy lelkesedés közepette, egyhangulag elfogadták.

Elhatározta még a gyűlés, hogy még mielőtt az elfogadott határozati javaslatot Miskolcra még megküldhetik, távirat útján fogják a felhívást visszautasítani, ami a gyűlés befejezése után meg is történt.

(Pécs).

Folyó hó 7-én Pécsen volt nyilvános vasuti munkás-gyűlés, ahol, dacára a nagy esőzésnek, munkástársaink igen szép számmal jelentek meg, amivel fényesen bebizonyították, hogy a szövetséget óhajtik és így a többi harcoló munkástársak rájuk a legbiztosabban számíthatnak.

A központi szervező-bizottság részéről itt is Kiss Miklós és Pásztly Károly ismertették a helyzetet.

Kiss Miklós a szervezkedést és a szövetséget ismertette.

Pásztly Károly a sajtóval foglalkozott.

Felszólalt még Rády munkástársunk (Pécs), ki szintén a sajtó szükségét és előnyét ismertette.

Ezek után Szeicz Lajos elnöklő munkástársunk a miskolci esettel foglalkozva, a zágrábi gyűlésen már elfogadott határozati javaslat elfogadását ajánlta, mit a pécsi munkástársaink is megküldtek a miskolciaknak.

(Czepléd.)

A ceglédi vasuti munkások és ideiglenes alkalmazottak e hó 2-án a vezénylőszobában tartották meg az első értekezletüket. A központ megbízásából Strobl Jenő és Farkas munkástársak vettek részt. Sok szó esett a pályafentartási munkások és a fékezők helyzetéről. Van ipari munkás 60 kr. és 42 évi szolgálati idővel 1 frt 50 kr. napibérrel. A pályamunkások szabadjegyet egyáltalában nem kapnak, noha 10—16 évi szolgálati idejük van. De ha egyik-másik talán kap is, 3—4 hétig biztosan kell várnia, míg kézhez kapják. Ilyen és hasonló viszonyok uralkodnak a többi szolgálati ágaknál. De már itt is kezd derengeni.

A szervező-bizottságba beválasztottak: pályafentartás részéről Tóth József, Baunok Márton és Reggel Sándor. Raktár: Sárík Mihály és Ladányi Péter. Vonatlakatos: Czinege István. Fékezők: Kovács János, Hanga Ferenc és Czindler Gusztáv. Podgyáshordár: Szemerédi József. A szertár részéről: Halász József.

(Nagybecskerek).

A nagybecskereki munkástársak e hó 7-én a miskolci átírat tárgyában a bégaparti Szűcs-féle vendéglőben nyilvános gyűlést tartottak,

amelyen a temesvári szervező-bizottság képviselőiben Ösztreicher Lipót, Csutár Imre, Szopka Vilmos és Perényi József munkástársaink jelentek meg. A gyűlésen igen szép számmal jelentek meg testvéreink, közöttük sok kinevezett is. A jelen voltak nagy lelkesedéssel hallgatták meg a talpraesett és őszinte felszólalásokat, azután pedig kimondták, hogy a Turtsányi-Breuer-féle szövetségbe való belépésről hallani sem akarnak, hanem az utolsó emberig csatlakozni fognak a Vasuti Munkások Országos Szövetségéhez. A központ által ajánlott határozati javaslatot nagy lelkesedéssel egyhangulag elfogadták és azt már el is küldték a miskolci Turtsányi bakáknak.

(Hatvan.)

A hatvani vasuti munkásoknak szombaton, e hó 6-án kitűnően látogatott nyilvános gyűlésük volt, amelyen a céltudatos szervezkedés diadalmasan bontotta ki zászlóit.

A gyűlés a Schranz-féle vendéglőben lett megtartva. Kréz János munkástársunk az egybehívók nevében Helfrich Pétert elnöknek, Nagy Lajos és Burány Péter munkástársakat pedig jegyzőknek ajánlotta, amit a gyűlés egyhangulag el is fogadott.

Helfrich munkástársunk szép, lendületes szavakkal nyitja meg a gyűlést és örömeinek ad kifejezést, hogy az összes szolgálati ágak oly szép számban vannak képviselve.

Előadó Fellner Béla munkástársunk (Istvántelki főműhely) volt. Eljöttünk, — úgy mond — hogy önöknek beszámoljunk eddigi működésünkről és egyben megismertessük önökkel azt a szövetséget, melybe bennünket behajszolni akartak és a szövetséget, amilyenre a vasuti munkásságnak helyzetük javítása érdekében szükségük van. A szervezkedés, a tömörülés nagy fontossággal bír. Ezelőtt 2 évvel még jóformán nem is tudtunk egymásról. A szervezkedés révén megismertük egymást és megtudtuk azt, hogy a hatvani munkások sérelme azonos a többi városokban alkalmazott társaink sérelmével. Es megtanultuk azt, hogyan kell haladnunk, hogy a sérelmek orvosoltassanak. Ismerteti munkástársunk a szervezkedés által máris elért eredményeket: a fegyelmi bíróság, a fegyvergyakorlatra bevonuló munkások, a nyugbérpénztár stb.-re vonatkozó miniszeri rendeletet, a Konzum reformját és végül párhuzamot von a Turcsányi-féle alamiznaszövetség és a munkásszövetség közt. Felszólítja végül a hatvaniakat, tegyék félre a civakodást és egyesült erővel küzdenek a vasuti munkásság igazaiért.

Ujvári Henrik munkástársunk (Északi főműhely) a sajtó fontosságáról beszélt és felhívja a jelenlevőket, hogy addig is, míg a szövetség alapszabályai jóváhagyatnak, tömörülnének a bátor és szókimondó Magyar Vasutas körül.

Ezután szóhoz jelentkezett a miskolci zsirondista munkások «küldötte», valami Gyurkovics nevű számtiszt. Tagadja, hogy a Turtsányi-féle szövetség vezetéséből a munkások ki volnának zárva. Kárhoztatja, hogy a munkások nem lépnek be a Turtsányi-féle szövetségbe. (Ellentmondás.)

Fellner Béla munkástársunk viharos élnézés közepette oktatta ki a számtiszt urat. Ugymond munkástársunk, hogy Gyurkovics ur az ő szövetségük alapszabályait nem ismeri, mert különben nem kockáztatna volna meg állításait. De más okból sem léphetnek be a munkások, mert ott helyet foglalnak a főnök, a művezető stb. urak és bizony ő előttük a munkás a sérelmeit nem igen merné előadni. Ha a miskolciak belépnek, ám tegyék, mi nem követjük őket. (Zajos helyeslés.)

Kréz János hatvani munkástársunk ugyancsak a munkásszövetség mellett tör lándzsát szép és okos szavakban.

Utána fölállott szólásra Dombi János kartársunk, aki még nemrég tagja és hive volt a Turtsányi-féle zsirondista szövetségnek, de belátta, hogy milyen hamis uton vezet-

ték és rátért az egyedül helyes és becsületes utra és csatlakozott a szervezetünkhöz. Dombi kartárs szavait nagy lelkesedéssel fogadták. Az ő javaslata a nyilvános gyűlés egyhangú lelkesedéssel a következő határozati javaslatot fogadta el:

A hatvani vasuti munkások gyűlése kimondja, hogy a vasuti munkások országos szövetségének valamennyien tagjai lesznek és addig, míg az alapszabályok jóváhagyva lesznek, a Magyar Vasutas körül sorakoznak. A Turtsányi-klikknek pedig bizalmatlanságot szavaznak.

Ezt a határozatot válaszképpen átadhatta Gyurkovics ur személyesen a megtévelyedett miskolci mamelukoknak.

A gyűlés mindjárt meg is alakította a hatvani vasuti munkások szervező-bizottságát, amelybe beválasztották a műhely részéről: Helfrich Péter és Árvai András. Fűtőházi ipari munkások: Darázi István. Fűtőházi egyéb alkalmazottak: Bona János. Pályafentartás: Maczkó Pál. Vonatkísérők: Ústőke András. Vonatlakatos: Pehlér Pál. Raktár: Lőrinc Gusztáv. Saruállító: Fehér György. Szertár: Faju István és Lovászy Illés.

Ezután elnök berekeztette a fényesen sikerült gyűlést, amelynek emléke sokáig megmarad hatvani testvéreink körében és amely előreláthatólag az összességnek derék harcosokat szerzett.

Felkérjük a bizalmiférfiakat, hogy az előfizetési blokot a legpontosabban kezeljék és az új előfizetőknél is jegyezzék meg, hogy új előfizető, a régi előfizetőknél pedig, ha pontosak lesznek a bizalmiférfiak, úgy rövid idő múlva meg fognak szünni a panaszok. A régi előfizetőknél kérjük a várost is kitüntetni, mert különben nem találhatjuk meg az illető nevét. Továbbá értesítési befizetés csakis az előfizetési blok átadásával lesz elfogadva.

Új előfizetőink szives elnézését kérjük, amiért lapunk 1-ső számát nem kapták meg, de oly tömegesen és váratlanul, hogy az új előfizetők, hogy — dacára a rendesenél nagyobb számu lap előállításának — az 1-ső számu lap teljesen elfogyott.

LEVELEZÉS.

Hatvan. Az elnyomatás és az a határtalan kizsákmányolás, ami a Máv. keretén belül mindenütt található, itt Hatvanban sem ismeretlen fogalom. Szinte azon csodálkozik az ember, hogy hogyan is lehetett eme állapotokat hangtalanul annyi éven keresztül tűrni. Tekintsünk csak be a műhelybe. Azt látjuk, hogy az alabérek hihetetlenül alacsonyok. Van ipari munkás 2:20 K alapbérrel. A műhely igaz lovainak, a kikötő lakatosoknak 2:80 K fizetésük van, de van 15 éves kikötő lakatos 2:60 K alapbérrel is.

Az asztalos munkának árai annyira redukálva vannak, hogy szakadásig kell dolgozni, hogy 30—40 százalékot kereshessenek. Az oka ennek részben az, hogy segédgépek nincsenek, az anyagot kézi erővel kell megmunkálni és ahelyett, hogy az egyezményi árak magasabbak volnának, mint ott, ahol az anyagot megmunkálva kapják — még alacsonyabbak. De hozzájárul ehhez még az is, hogy a fél délelőtt a munkára való várakozással telik el. Ha a művezető urnak kedve kerekedik, csak akkor kezdi el a csoportvezető assisztálása mellett a munkafelvételt, ami rendesen annyi időt vesz igénybe, hogy délelőtt már vételezni sem

lehet. Délután pedig 2 órakor kezdődhetik a vételezés és tekintve azt, hogy 4 óráig dolgoznak, csöda-e azután, ha a legjobb igyekezet mellett munkástársaink csak a kenyér és vízre valót kereshetik meg.

Az alpbérek emelése 5—6 évenként történik. Ruhát a műhelyben tartani nem szabad, erre a célra van egy kis bódé. Ez nagyon helyes volna, de mosakodó a műhelyben van és mire az ember, különösen télen, a távolra eső bódéba ér, háromszor is megkapja a kólikát.

Figyelmébe ajánljuk *Csatány* főorvos urának az «étkező»-t. Ez éjjel a szénmunkások laktanyája. Piszkos, bűdös, tele van polskával és legjobb esetben egyszer évenként lesz tisztogatva. Az ablak előtt a *szemétdomb*, jobbra pedig az *árnyékszék*. Ilyenek a műhelyi viszonyok, most lássuk mennyivel különb a pályamunkások sorsa.

A napszám a legöregebb előmunkásnak 2:40 K, a pályamunkásoké 1:40 K. Azok a munkások, kik hajtányokkal járnak, éjjel 1 órakor mennek szolgálatba, haza jönnek este 8—9 órakor, ami 20—21 órai munkaidőnek felel meg, és érte 1:00 K-t kapnak. Téli időben átlag 16—17 napot fizetnek havonként, holott csinálnak 200—220 órát is. Ezek után természetesen találna az ember, hogy a testet és lelket ölő munka után legalább ünnepnapokon pihenhesse ki magát a munkás. Az nem létezik. Ha elrendelik, jönniök kell, mert 3—4 napi «séta» büntetés biztosan kijár. Ha esni kezd, akkor félbeszakítják a munkát és csak annyit fizetnek, ahány órát dolgoztak. Fent leirtuk a műhelyi étkezőt, de az még mágnás-kaszinó a pályamunkások laktanyájához képest. Teli van féreggel, hogy nyugvásról szó sem lehet. Ilyen állapotok vannak az osztálymérnökségnél, ha azután egyik vagy másik munkástársunk ez ellen felszólalni mer, akkor nyomban kész a válasz: mehet.

A raktári és állomási személyzet panaszait majd más alkalommal fogjuk tárgyalni. Csak arra figyelmeztetjük a hátvani munkástársainkat, hogy ha akarják, hogy sérelmeik orvosoltassanak, ha akarnak maguknak és családjainknak szebb és boldogabb jövőt, akkor álljanak a küzdő vasuti munkásság zászlaja alá, amelyre az van írva: «Egy mindért, mind egyért!»

Nagybecskerek. (A szervezkedés előrehaladása.) A nálunk *Fürst Dezső* munkástársunk közreműködésével megtartott vasuti munkásgyűlés fölírta az itteni munkásságot, úgy, hogy szeretettel csatlakoznak a mi becsületes szervezetünkhöz. Megkezdődött ugyan itt is a hajsza azok ellen a társaink ellen, akik a szervezkedés terén működnek, de sebaj, bennünket az igaz utról sem téríthet el. A mi összetartásunk olyan, mint a kőszikla, akik fejfel mennek neki, legfőleg az szervek törnek le. E hónap 7-re gyűlést hivatunk egybe, hogy megadjuk a méltó választ a *miskolciaknak*, akik félre akarnak vezetni bennünket.

A *zsirondisták* itteni gyűlésükön majdnem hajbakaptak. Több pártra szakadnak. Nagyobb részük belátta, hogy falnak megy, ha Turcsányiékát követi és ezért a mi szervezetünket pártolják. Nem tudnak egységre jutni. A mi szövetségünk alapja javára rövid idő alatt 43 korona 50 fillér jött össze. Amit adtak, azt mindenki jószántából adta, senkit sem kényszerítettünk. Ebből is látható, hogy milyen lelkes a hangulat.

Temesvár. Már többször foglalkoztunk a tüzelőanyag kiadása körül történő visszaélésekkel, de munkástársaink abban a hiszékenben lehettek, hogy Temesvárott legalább ezen a téren rend van. Öreg tévedés. Itt is türethetetlen viszonyok vannak és nagyon kívánatos volna, ha a t. üzletvezetőség rendet csinálna. Pl. fa tartalékban soha sincs. Ha hoztatnak is, 10—20 ölnél több soha sem jön. Már pedig ez a mennyiség — tekintve a temesvári vasuti alkalmazottak számát — egy nap alatt elfogy. Több munkástársunk iratott fát, azután fogadott fuvarost, hogy

azt hazaszállítsa. De bezzeg, mire kiért a kocsi, a fának csak helyét találta. Ilyen eset majdnem mindennapi, s így a szegény munkásember kétszer, sőt még többször is liába fizeti a fuvarát. Már pedig a munkások keresete Temesvárott se olyan rózsás, hogy ezt a luxust maguknak megengedhetnék. Azután ha tennék is csinál egy-egy társunk azáltal, hogy még talál a telepen fát, akkor azt csak akkor kapja meg, ha a «nagyaság asszonyok» már ki vannak elégitve. Többször előfordult, hogy munkástársaink kifizették a fa árát és felmentek a szertárba az utalványt láttamoztatni, elutasították őket, mert természetesen, hogy először a nagyságák jönnek, aután nem jön semmi és csak azután a munkásember. Több mint valószínű, hogy a temesvári munkások pénzének szaga van, legalább erre vall a pénztárnokné ő nagyságának az eljárása. Hivatalnokoktól bármikor elfogadja a pénzt, de ha munkás a befizető, akkor a hivatalos óra mindig fél 11-ig van. Talán soraink hozzá fognak járulni, hogy a t. üzletvezetőség több gondot fordít a tüzelő-anyag kezelésére.

Debrecen. (Bajok a tüzelőanyag körül.) Azon panaszszal fordulunk lapunkhoz, a Magyar Vasutashoz, miszerint nálunk már igazán türethetlenné vált a tüzelőanyag rendelkezésben tartása. Itt nagyon ritkán van a szénkiadásnál azokból a szenekből, amelyek olcsó, például a salgótarjáni akna és csibai akna, pedig ezt szokták legtöbbször vételezni és nem szokott lenni. El kell menni 3-szor 4-szer, míg az ember hozathat. Kikapnak egy-két kocsi, de azt mindjárt elküldik. Ez már rendszeresen úgy van, mióta az állomás kezeli a tüzelőanyagot. Még mikor a szertár kezelte, akkor nem fordult az elő olyan gyakran és meg is rostálták az utóját legalább. De most csupa port kell elhozni legtöbbször, mert rá van szorulva, nincs jobb és nem engedik meg se rostálni. Így ez nagy veszteség, mert felénél többet is el kell dobni legtöbbször.

Hozzájárul még az, ami a vasutasoknak, kivált a műhelyieknek nagyon rossz, hogy a szén- és fakiadás a városnak az egyik végén van, a műhelyiek pedig a másik végén laknak. De még annál is messzebb, mert kint a kertekben, telepeken laknak legtöbbször, így többet kerül a fuvarbér, mint a szén, mert 3 kilométernél is messzebb kell vitetni. De ha csak egyszer kellene érte menni. Többször is meg kell ezt tenni, mivel a fogyasztó közönségnek tulnyomó része ezen a végén van a városnak, csak egyedül a kolóniába van 80 család és a többi mind a városnak ezen a részén.

Az a kívánságunk, hogy itt a szertárnál is létesítsenek egy másik szén- és fakiadást, legalább nem fizetnének 5 méterháza szénért 1—1 forint 30 krajcárt, még a csapó kertben lakók például többet is fizetnek. Kérjük az illetékes felsőbbsegeket, hogy ezen kívánságunk kielégítését elrendeljen sziveskedne minél hamarabb, mivel ez nagyon könnyen kivihető.

Több debreceni vasuti munkás.

Szervezeti ügyek.

A taggyűjtő iver

A napokban széjjel mennek az egyes bizalmifériakhoz a *taggyűjtő iver*. Aki még nem kapott és gyűjteni kíván tagokat a *Vasuti Munkások Országos Szövetsége* számára.

Fölkérjük a testvéreinket, hogy *sürgősen* és minél nagyobb számban gyűjtsék az aláírásokat, az aláírt iverket pedig küldjék be a szervező-bizottsághoz (VII., Csömöri-ut 28. sz.) Aki nem kapott gyűjtőivet és gyűjteni akar aláírásokat, forduljon ivért a szervező-bizottsághoz.

Az aláíró tagoknak most semmiféle járulékot fizetni nem kell, ellenben pontosan alá kell írni nevüket, foglalkozásukat, lakóhelyüket és a beosztási helyüket (műhely, szertár, osztálymérnökség stb.).

Csak azok vehetnek részt a Szövetség megalakításában, akik az ivet aláírták.

Munkástársak! Dolgozzatok szorgalmasan. Néhány nap alatt tizezer tagot kell összehoznunk!

A szervező-bizottság.

A szövetség szervezési alapja.

Lelkesen, áldozatkészen gyarapítják derék céltudatos testvéreink a szövetség-alapját. Mindenki át van hatva attól az érzéstől, hogy nagy dolgot mivel, a jövő boldogulás alapját veti meg, ha segít nagygyá, hatalmassá, erőssé tenni a mi becsületes, független szövetségünket.

Elseje körül majdnem 600 korona folyt be. Akik adakoztak, azoknak nevét tegyük el, hogy később években dicsérettel és elismeréssel adózhassunk nekik.

A gyűjtéseket folytatni kell. *A 15-iki kifizetésnél ne feledkeztek meg a szövetség alapjáról!*

A Szövetség-alapra ujabban befolyt:

Borka Ignác gyűjtése: Drdanzki N. 3 K, Borka Ignác, Deák Mihály, Csorocsics Iván, Veinmann Győző, Csontos Lajos, Zakár János, Steiner Nándor, Vedomaczkai Simon 2—2 K; Tkalcsecz János, Dobos József, Csillag Henrik, Máthé György, Igliczki János, Sudarevics 1—1 K; Fekete Lajos, Virág Miklós, Hildebrand 40—40 f, összesen 26:20 K.

Temesvári műhelymunkások: Demó Sámuel 2 K, Berger Lipót 1:20 K, Szopka Vilmos, Koch Jakab, Weisz Károly, Friedmann, Vigh Mihály, Kalinin Béla, Hunyadi Mátyás, Fischer Ferenc, Sneveisz Károly, Perényi János, Emet Miklós, Klamak Ferenc 1—1 K; Hankovszki Gyula, Rastler Ede, Czigan István, Noidi János, Hencz János, Wejter Péter 60—60 f; Frischnovszki Antal, Glasz András, Scheffer Károly 50—50 f; Deán Dezső, Duval József, Feitinger Péter, Felber János, Elichár Antal, Mlinarits Lipót, Kronberger Péter, Prinkl József 40—40 f; Herre György 20 f, összesen 23:70 K.

Északi főműhely III. osztály: Jusztó András 2 K, Schmidt Imre, Balogh Kálmán, Szakács Dénes, Kabi Sándor, Léringer József, Wuirinszki István 1—1 K; Juhász Mihály 60 f, Szabó Gyula 50 f, Kréz Mihály, Mészáros Antal, Németh János, Finszter András, Horváth Gyula, Takács Károly, Fördöpi Géza 40—40 f; Polonyi László 24 f, Jaksics Miklós 10 f, összesen 12:24 K.

Istvántelki főműhely III. a) osztály: Kolomban Miklós 5 K; Korbul Imre, Bösze József, Almos Géza, Nagy András, Horváth József, Hoffmann János, Olasz József, Mihály János, Farkas István, Petykó István, Hoffmann István, Bencze József 2—2 K; Ölvédi Móric, Leszl Jakab, Varsányi Sándor, Farkas Gyula, Kovács József, Galambos János, Fábian Géza, Sándor Miklós, Fischer Pál, Homoly István, Kazinér Péter, Bozsóki Nándor, Obezna Lajos, Gaál Gusztáv, Sipos József, Felnagy János, Begovits Gyula, Kiss László, Szöllösi Károly, Kuicsár István, Balaskó István 1—1 K; Nebucz István 80 f, Dittmayer Gyula 60 f, Frém József, Ritter Béla, Fehér János, Krivánszki Ferenc, Nagy János, Laskó János, Czeller Antal, Wiltmann János 50—50 f; Németh Géza, Kardos Lajos, Panák Ferenc, Tóth Lajos, Balla Gyula, Szönyi Sándor, Cser Mihály, Simándi Sándor, Gregorius János, Farkas Sándor, Acsai György, Kurcsics József, Bencsik Péter, Virág András, Kovács János, Kurcsics Ferenc 40—40 f; Gróza János 30 f, Nagy Nesztor, Szabó János, Keresztes Ferenc, Kiszelicza Márton 20—20 f, összesen 63:40 K.

Nagybecskereki vasuti alkalmazottak: Vida József, Ágoston Ede, Machaleh András, Nagy

József, Wagner György, Burulián József, Gyukits Milán, Fülöpp András, Mazsgán László, Csókás János, Köhler Károly, Jégl Péter, Schmidfall Mihály, Henczel Miklós, Gyarmati János, Gyergyov János, Walczér Adám, Zachariás József, Kittl Mihály, Feketics Ferenc, Stocker Ferenc, Machalek Ferenc, Szüle Géza áll. felvigyázó 1—1 K; Menman István, Mengesz Ferenc, Rácz Mihály, Ördög Ferenc, Bartha János, Heinka József, Czakó József, Szebestián Henrich, Antonin Lázár, Hajduska Sándor, Németh János, Gajdek János, Klier Pál, Aunau Péter, Weibel Mihály 60—60 f; Hamann Károly, Herczog Mór, Schlitter Péter, Molnár Ferenc állomás máházó, Bagkeszel József váltóór 50—50 f; Schlosser János, Deusch István, Wagner János, Lakaucsev Zsiva, Krumenacker I., Zsifkó Péter, Markovits János pálya fent., Küchel N. p. fentartó, Dunielding N. p. f., Gávrity N. p. f., Krach Károly, Farkas István váltóór, Feketics Károly kocsi rend., Krieger István raktári munkás, Kolleth Péter raktári munkás, Nikolics József kocsi rend. 40—40 f; Wisovszky György, Deák József raktári m., Antal György raktári munk. 30—30 f; Szabó N. p. f., Hencz N. p. f., Körmendi N. p. f., Dmitrovics N. p. f., Weliszávlyet N. pályafentartás, Ottlo Ferenc 20—20 f.; Folk Jakab váltóór 50 f. i. l., összesen 4350 K.

Istvántelki főműhely V. i) osztály: Karlovics Pál, Danka István 2—2 K; Klein Jakab 180 K; Fikó Ferenc, Palvin László 140—140 K; Apostagi Károly, Skornya József, Pirger Ferenc 120—120 K; Kovács Albert, Terk Ferenc, Pirithy Sándor, Szabó Lajos, Prusinczki István, Somogyi Lajos, Müller Florián, Her Adám, Wagner József, Szerencsés János. Szedlacsek Lipót, Vasics Mihály, Takács Gyula, Huszár Lajos, Szeder János, Buruczki Boldizsár, Borovics Gergely, Takács István, Klein Miklós, Párditka József, Szabó Ferenc, Kokál Bertalan, Kasza István, Plundrik Károly, Szilágyi Gábor, Szekeres Sándor, Inczeff Dénes, Kónya Sándor, Vas Géza, Lengyel Albert, Halász Márton, Régó János, Konkolyi János, Práner Antal, Pocsai András 1—1 K; összesen 4720 K.

Istvántelki főműhely V. k) osztály: Barborcsik Gábor 2 K; Platz Gusztáv, Bodnár János, Körner Ferenc, Schlotter Antal, Baán Lajos, Growald Károly, Damner Károly, Oravels N., Oster Antal, Jones József, Grutti Ferenc, Growald Samu, Palaczkó Mihály, Konderth Gyula, Höhnel József, Krause Károly, Sárgany István, Szlávik Lajos, Tótt Gönf, Berlicz Imre, Durst Emil, Mracsnik János, Pólay Gusztáv, Berkes József, Becskő József, Probstner János, Ilcsik János, Schmidt Ágoston, Peltsárszky, Markhot Vilmos 1—1 K; Rlontz Lipót 40 f; összesen 3240 K.

Istvántelki főműhely IV. f) osztály: Elek Sándor, Frank István, Pirger Béla, Csicsai Gábor, Luibl Antal, Utarsy György, Tóth István, Smatkovsky János, Kertész József, Laszicza István, Lassu Viktor, Pál Mihály, Nagy Lajos, Kiss Sándor, Lormann Vendel, Mayer József, Hirmikt Jakab, Horváth György, Bálint József 1—1 K; Rosz Dávid, Ugron Teodor, Pejkorá Bálint, Didovits 80—80 f; Weisz Sámuel 60 f; Dümayer Antal, Juhász Ignác, Janotai István 50—50 f; Pammer István, Weidner Ágoston, Bernhard Géza, Szabó Sándor 40—40 f; Timpauz Ignác 30 f; Tóth József 20 f; összesen 2640 K.

Istvántelki főműhely L) osztály, mázoló munkások: Heim Rezső, Marschall Sebő, Kasztner József, Kautzky Lajos, Bús Imre, Stark Ferenc, Türri Albert, Benkő János, Peczelt Gyula Sprissl Ferenc 1—1 K; Nagy József, Farbaky János 60—60 f; Krizsmanik K., Heim Ferenc, Erber Gáspár, Fűrész József, Mezei András, Rácz István 40—40 f; összesen 1360 K.

Istvántelki főműhely C) osztály, bádigos munkások: Schwecht Frigyes, Fodor Henrik, Labancz András, Hermann Mihály, Gald Sámuel, Mattyasovszky János, Folszanyerski 1—1 K; Novosely Ferenc 80 f; Tomasits József 50 f; összesen 830 K.

Istvántelki főműhely H) osztály, asztalos munkások. (Kőműves István gyűjtése): Meder Antal, Demján János 3—3 K; Kőműves István, Kecsed István, Nagy Lajos, Gerlak János, Zubán Miklós, Figer Mihály, Hider Mihály, Takács András, Hetz István, Koppel József, Kutiván Gyula, Giszer Mihály, Söhn Imre, Barazzi Gyula, Lanstóf Nándor, Szabó György, Rákovics Ignác, Kocki József, Prendl Károly, Vogyoránki Ferenc, Udvari József, Weisenbacher János 2—2 K; Vlasz Ferenc, Poht Antal, Böszörményi Károly, Rihsanek Ferenc, Láng Imre, Fhöring Károly, Szabó Ágoston, Bognár György, Kosinár Mihály, Becseics Szvetozár, Szabó Lajos, Koválik Ferenc, Sebő Flórián, Fekete Lajos, Tóth György, Pety Sebestyén, Garai Ede, Leczki János, Német János, Panker István, Bozóki Lajos, Krakovszky János, Bartha Géza, Neszt József, Marcy Lajos, Kulcsár Mihály, Bertók János, Kozma Sándor, Tóth Árpád, Zollesz József, Albrekt János, Kovács Kálmán, Zörgő Béla, Kutta Rezső, Paraszka Ferenc, Erdős Béla, Ujházi Imre, Galina Gyula, Bözenbach Sándor, Kasz Mihály, Papp Károly, Dávid Károly, Kolozsvári Károly, Tóth János, Sinka János, Szovinc Sándor, Naumüller Henrik, Komáromi István, Kovács Antal, Kiss Sándor, Miskofcki, Prekop Sándor, Feldmann József, Guttman Győző, Mester Imre, Kókás Ede, Teuschl István, Varga József 1—1 K; Imrihk János 60 f; Kanda Pál 40 f; összesen 109— K.

Keleti pályaudvar, kocsi-műhely munkásai: Pusch József 3 K; Sandi József 2 K; Czall Mihály, Hocs Sándor, Hejan András, Huzrik Pál, Burger Vilmos, Paál László, Szólam Lukács, Alapi János, Kollár Pál, Pafkovits József, Meleg Béla, Nagy János 1—1 K; Hlavka Antal, Pusch Ignác 60—60 f; Kubinyi József 40 f; összesen 1860 K.

Józsefvárosi központi szertármunkások: Oroszi Károly 1 K; Szalay Ferenc 80 f; Czeiner János, Kvasnicza Ignác, Maczák Tamás 60—60 f; Kormány Lajos 50 f; Fekete Mihály, Diósy György, Bencsik István, Noszlopy János 40—40 f; Tinta Mihály, Drávai István 30—30 f; Kovács Ferenc, Nimet Pál, Horváth Lajos, Krizsany István, Bujtos János, Szabó János, Szabó József, Knap Ignác, Szeleni János, Kutrucz János, Safranek Pál 20—20 f; Csomor Dávid, Káva Terel, Trosák János 10—10 f; összesen 880 K.

Nyugoti pályaudv., pályamunkások: Szedde Károly 1 K; Lék István, Hulla Pál 40—40; Zaletnik János, Havasi András 30—30 f; Kovács József, Szabó István, Tóth Sándor, Poják Sándor, Darázi Sándor, Stucz Mihály, Hegedüs Gábor, Szalai József, Fülöp Károly, Jenei András, Zaletnik Mátyás, Ábrahám Pál, Péma István, Kröl János, Hegedüs István, Izman György, Bekker János, Batár Sándor, Kancsár József, Hegedüs József, Kancsár Tamás, Zsiros Ferenc, Fritz József, Zsiros István, Fridrik János, Kancsár Márton, Erős János, Tóth János, Negyedi Miklós, Czeller József, Dömötör János, Hegedüs József I., Fridrik Pál, Haberl József, Balásti István I., Hegedüs András, Nagy Sándor II., Nagy Károly II., Macska János, Stefán Antal, Szabó Péter, Mányi János 20—20 f; Nagy Sándor I., Naszvadi János, Fekete Sándor, Záhonyi Ferenc, Kancsár Pál, Haberl Ferenc, Bóti József I., Trailenger József, Horváth Károly, Fazekas Samu, Csenák Mihály, Kovács Gáspár, Pintér Pál, Peirk József, Horváth Károly, Balásti István II., Kiss János Dudás Pál, Murár József 10—10 f; összesen 1260 K.

Araçú Máv. munkások: Mohai István 3 K; Kiss Mátyás, Stoch Sándor, Zborovszky Ottó, Csizmadia Sándor, Biebert János, Somogyi Gyula, Biró Ferenc, Árpási József, Tivadar János, Zostyák Ede, Portörő Mátyás, Szeles Pál, Rónai József 1—1 K; Fischer József, Körösladány Gy, Váraljai János, Száva Pál, Liszt József 40—40 f; összesen 18 K.

Szolnoki Máv. munkások: Kelemen Gábor 2 K; Pratsér Károly 140 K; Heller Miksa

110 K; Csengei Lajos, Decker Károly 1—1 kor.; Ujvári Károly, Varga János 60—60 f; Gyenecs Béla, János Antal, Mondok Pál, Kadas Károly 40—40 f; Thau Mór 30 f; Czinege János, Dracsó Miklós, Udvardi János, Dracsó Mihály, Kotesz József, Dobó István, Molnár Lajos, Horváth Imre, Molnár János, Téglás Ferenc, Czinege Károly, Mérei Sándor, Marián Ferenc, Burján László, Éder Géza, Balogh Károly, Markovics Ödön, Pintér László, Zsebik József, Stoffel Károly, Kapolcsi János, Gyurcsik Imre, Prokob Károly, Dobos Ferenc, Mezei József, Bede Antal, Kopasz Imre, Kosultzky Lajos, Császi Balázs, Such Béla, Szalai József, Zvekan Mátyás, Vághy Kálmán, Zsolczai János, Meriát Béla, Sághy János, Kmett János, Palla János, Bátori Bálint, Lóber Elemér, Pásztor József, Abonyi Pál, Szóts András, Muhari János, Fülöp József, Horváth Imre, Hegedüs Tamás 20—20 f; a szolnoki gyűlésen, a zágrábi üdvözlő táviratra gyűjtött összegből fenmaradt 1174 K; összesen 3074 K.

Érsekvári munkások: Körber E., Heckel A., Forró L., Antal F. 2—2 K; Kristófik M. 160 K; Kocsics Gy., Kikus J., Somoskői J., Major B., Rathammer K., Popeszku V., Mészáros J., Szigeti Jenő, Paulik J., Magyar A. 1—1 K; Körmendi S., N. N., Herodek L., Liskó B., Fifka M., Schéda K. 60—60 f; Menyhárt L., Druga J. 50—50 f; Mészáros M., Záték J., Liskó J., Diósi F., Spisák Gy. 40—40 f; Turky J. 30 f; Tauth Gyula, Steczik N. 20—20 f; összesen 2710 K.

A szövetség alapra egyes adományok: K. J., Tóth József, N. és társa, Dobozi Imre R. sz. Mihály 2—2 K; Ábrahám, Lencsey, Huber F., Vörös J., K. J., N. N. Keleti fűtőház, Farkas és Fürst, Franker János, Smitz Rezső, Horváth Jakab Göcöllői osztály m., Malatinszki N. Brassó, Végh Árpád Nagybcskerek 1—1 K; Pozsony Fülöp 80 f; Techlár N. Hatvan F. M. Zágráb 60—60 f; Sidó János, Bernáth Antal Grabics 40—40 f; összesen 2280 K.

Összesen 55458 K
hozzáadva az eddig gyűjtött . 40420 »
Végösszeg . 95878 K.

VEGYES.

Beküldetett.

Szombathelyi műhelyi munkások!

Munkások, testvérek, veletek küzdök és látnom kell, hogy a feketesereg kibujt odujából, kitarja éles körmeit a hiszékeny munkásokra, sodorja őket uszályhordozónak, gyámság alá helyez benneteket, kivetköztet minden emberi méltóságtokból s látom, hogy meg kell hajolnotok a zsarnok előtt. mert jön az üldözés, jön a rendszabályozás.

Kérdeziek benneteket, tudtok-e emberhez méltóan gondolkozni? Ha tudtok, akkor láthatjátok és láthattátok, mi történt e hó 3-án délután 4 óra után, hogy álltak sorfalat a pribékek, sorfalaik között vonultatok az étterembe s még ott is őrizet alatt álltatok, mind a rab, amely a bíróság előtt a börtönőr által börtönéből felvezetve kihallgatás végett. Ha van emberi érzetek, józan gondolkodástok, akkor beláthatjátok azt, hogy rabszolgák vagytok.

Kérdem tőletek, miért szabad az étteremben értekezietet tartani akkor, ha az urak javáról, a Turtsányi és Breuer mesterekről van szó. És miért nem szabad akkor, amikor a munkás helyzetéről, egy kissé nagyobb darab kenyérről van szó. Itt megláthatátok, ha egy csepp érzés van bennetek, hogy igába hajtják nyakatok és rabszolgák vagytok. Vagy vissza akartok esni régi helyzetetekbe? Amidőn munkaadód nagyobb bérlévonast, sőt egy pár fillért akar belőletek kinyuzni és ti ez ellen még tiltakozni is mertek, megláthatátok, hogy ő hetykén odafeleli, ha nem jöttek menjetek füvet legelni, s itt mindjárt meg-

értitek, hogy a munkaadód nem is tekint embernek, mint ahogy előbb megkaptátok.

Munkátestvérek és ti még meghallgattátok Szabó Endre beszédét, hisz ismeritek ezt a Sopronból elugrasztott szocialistát és láthatjátok, hogy ez a stréber kivetkőzött minden emberi méltóságából és talpnyalóvá szegődött. A munkájáról nem is szólok, hisz ti tudjátok, hogy nem csoportvezetőnek, de még rendes munkásnak sem való, tetőtől talpig buta, csak a talpnyalás a mestersége.

Hát Varga Jánost ismeritek? Ez a főnök és a mérnök diszasztalosa, vagyis az igazsághoz szorítkozva a háziasztalosuk. Ez a nyomorék mer a személyeskedésről beszélni, aki kivette Darázs Károly öreg munkás, régi csoportvezető szájából a kenyeret. Igen eza Varga János talpnyaló, s megátalkodott fickó. Figyelmeztetem ezt a két strébert, hogy Amerikából megjöttek az új pofozó gépek.

A zsiromdista agitátorok vigyázzanak, ne hordozzák munkáközben a gyűjtővet, hogy a hiszékeny munkásokat felültessék, lassanak a munka után. Igaz, hisz önekik szabad minden, a profit a fő, csak legyen, aki a kasszát tölti.

Nyilvános nyugtázás.

A Máv. «Visszhang» dalköre, amelynek tagjai majdnem kivétel nélkül derekasan teljesítik kötelességüket az összességgel szemben is, december 31-én fényesen sikerült Szilveszter-estélyt rendeztek, amely úgy erkölcsileg, mint anyagilag teljes sikert eredményezett. Felülfizettek: Magyar Vasutas 2 K, Pfeifer Sándor 2 K, Farkas Izor 1 K, Sandi József 60 fillér, Kiss Miklós 40 fillér, Veisz főmérnök 40 fillér, Fürst Dezső 40 f. Összesen 6 K 40 f., amiért ezuton mond köszönetet a

dalkör vezetősége.

Figyelem, debreceniek!

A debreceni szervező-bizottság felkéri azon tisztelt előfizetőinket, akik az újság előfizetésével hátralékba vannak, a legrövidebb idő alatt sziveskedjenek rendezni, mivel az évi leszámolást anélkül meg nem ejthetjük.

A SZÁJHÖSÖK.

Petőfi Sándor.

Meddig tart ez örült hangzavar még
Meddig bőgtök még e hon nevében?
Kinek a hon mindig ajkain van,
Nincsen annak, soha síncs szivében!
Mit használtok kofanyelvetekkel?
Évről évre folyvást tart a zaj,
És nem ott-e, a hol volt, a nemzet?
Nincs-e még meg minden régi baj?

Tenni, tenni! a helyett, hogy szóval
Az időt így elharácsoljátok;
Várva néz rég s oly hiába néz az
Isten napja s a világ reátok.
Nyujtsátok ki tette a kezét már
S áldozatra zsebeiteket,
Tápláljátok végre a hazát, ki
Oly sokáig táplált titeket.

Áldozat s tett, ez a két tükör, mely
A valódi honfiút mutatja,
De ti gyáva s önző szívek vagytok,
Tette gyávák, s önzők áldozatra.
Hiszem én, hogy mint a fák tavasszal,
Megifjodnak a vén nemzetek.
De ti, hernyók új lombot nem adtok,
Sőt a régit is leeszítitek.

S oh mi vakság! fölemelte még a
Népszerűség őket paizsára,
Az elámult sokaság, miképen
Mégváltóit, karjaiba zárja.
Mégváltók? Ők a hon eladói,
Elveszünk ez ordítók miatt...
Rólok tudja ellenünk, hogy félünk,
Mert a félnék eb mindig ugat.

Én ugyan nem állok a sereghez,
Mely kíséri őket ujjongatva,
És ha egykor közibük vetődöm,
Nem egyébért lépek e csapatba,
Csak azért, hogy fölfordítsam majd ez
Ál nagyok győzelmi szekerét,
S haragomnak ostorával vágjam
Arcaikra a bitó jelét!

INNEN-ONNAN.

† A newyorki földalatti vasut, amely csak talvally készült el és amelynek építésénél a budapesti mintát is tekintetbe vették, ritka sikerrel működött már az első évben is. Első évi jelentése szerint százhat millió volt az utasok száma, naponként átlag háromszáz ezer. Magán a brooklyn-bridgei állomáson tíz és fél millió jegyet váltottak egy év alatt. A földalatti vasut 33 és fél kilométer, amelyből kilenc kilométer viadukt, hat és fél kilométer alagut és csak tizenkilenc kilométer földalatti vasut. A sínek összes hossza százhat kilométer. A vasut építése ötödfél évig tartott és negyven millió dollárba került, a berendezés pedig tizenkilenc millióba. A vasutnak most négyezer alkalmazottja van. Egyetlen hibájának a szellőztetés nem egészen tökéletes volta bizonyult, amely miatt különösen a nyári forróságban volt sok kellemetlenség. Most azonban állítólag biztos módszert találtak a vállalat mérnökei a vállalat lehűtésére. A vasuton csak egyféle ár van: öt vent; ezért lehet bárhova menni. Vannak külön gyorsvonatok is, amelyek csak kevés helyen állanak meg, Ezen járnak be a végtelen hosszú Manhattan-sziget északi részéről a déli végén, a belvárosban dolgozók.

† Román vasuti idyll. Egy utas, aki Szilveszter éjjelén Broilából Bukarestbe utazott, becézi el a következő mulatságos vasuti történetet: December 31-én egy személyvonat indult el Tacuvinből Berladba. Az indulás előtt a vonat személyzete elkészült az esztendő utolsó útjára. A legközelebbi állomásig kiparolgt az erő és ott ezt ujjal kellett pótolni. A vonat persze sokkal hosszabb ideig állt, mint szabad lett volna, mert itt már az utasok is mind részt vettek a kvaterkázásban. Ez azután ismétlődött minden állomáson, még az utolsó előttin is. Ezen az állomáson jelezték a vonatot Bukarestbe, azután csöndesen kidöcögött a pályaudvarról. Bukarestben pedig már nagyon várták a vonatot, mert az érkezési idő régen elmúlt. Az aggodó állomási főnök az utolsó állomásra sürgönyözött, de onnét nem kapott választ és végre is nem gondolhatott mást, mint hogy a vonatot baleset érte, mire a segélymozdonyokat a vonat elé küldte. Ezek végre megpillantották a vörös lámpásokat és sipolással jelezték, hogy álljon meg, feleletet azonban nem kaptak és erre óvatosan közeledni kezdtek és akkor látták, hogy a vonat mozdulatlanul áll a nyílt pályán. A különös dolognak mindjárt meg is volt a magyarázata. Az elfogyasztott szesz ugyanis kissé sok volt és a vonat egész személyzete mély álomba merült. A mozdonyvezető és a fűtő a szézen nyujtózkoztak végig, a tűz persze teljesen kialudt — a kalauz egy fiúkében, a mozgó postás a csomokjain, a fékek pedig magas fiúkéikben szunyadoztak. Az utasok pedig miután jobbat úgy sem tehettek volna, beburkolózták bundáikba és szintén átadták magukat Morpheus ölelő karjainak. A segélymozdonyok személyzete nem is igen bibelődött a költögetéssel, hanem egyszerűen bevontatták az egész társaságot Bukarestbe.

Szerkesztői üzenetek.

Összes levelezőinket erélyesen fölszólítjuk, hogy a lapunknak szánt küldeményeket olvashatóan és a papirosnak csak az egyik oldalára írják. Aki ezt a fölszólításunkat figyelembe nem veszi, magára vessen, ha beküldött közleménye nem kerül a lapba.

Öreg harcos, Északi főműhely. A lapbizottság határozata értelmében nem közölhető.

Pozsony-Rendező. Lantos Ferenc fizető tiszte vonatközö panaszukat a bizottság elé terjesztjük.

Konzumtag. Somogyi Henriket igaz, hogy a szervezett munkásság listáján választották be a Konzum felügyelő-bizottságába, de — sajnos — az összekötöttest szervezetünkkel nemcsak hogy nem tartotta fenn, de egyenesen leghűségesebb segítő társa lett a szervezet leggyűlöletesebb ellenségének, Turtsányi Pálnak. Az alamizsnaszövetéség egyik «szervezője» is volt. Szóval elégette maga mögött azokat a hidakat, amelyek a szervezetünkhöz vezetnek.

Többeknek. A 27-ik számú lapot bekötöttes végett kértük.

Temesvár. Lapunk mai számában megtalálják a választ.

Gödöllői o. m. Panaszukat a jövő számban közöljük.

Nagybecskerek. Igazán örülünk és büszkék vagyunk arra, hogy önökben milyen derék, bátor és áldozatkész harcosokat nyert a vasuti munkásság igaz és szent ügye. Szeretnénk egyenként kez t szorítani a mi ujonnan szerzett, hűségesebb becskereki testvéreinkkel.

Hatvan. Csak bátran előre! Már eddig is láthatják, hogy az összetartás ereje milyen nagy és hogy az igazságnak győznie kell. Akik mint előharcosok és bizalmi férfiak a legnagyobb áldozatot hozzák és a legtöbbet dolgoznak, azoké lesz a legnagyobb dicsőség és elismerés is. Ha a 100-ik előfizetőt elértük Hatvanban, nyilvános jubileumot csapunk.

Miskolc. A zágrábi kinevezettek utolsó ülésükön jegyzőkönyvi köszönetet szavaztak Margulit Kálmánnak és Komlós Manónak. Ez kétségtelen tüntetés, amelynek éle a zsiromdista szövetség vezetősége ellen irányul.

Pályaőr, Temesvár. Közöljük lapunkban. Csak tovább az összetartás útján! Üdv.

Régi bajtárs. Nagy hasznát vesszük éppen most a tapasztalatainak. Ahonnan ezek az igazságok kikerültek, kerül onnan több is ugyanerről a tárgyról. Ne rejtse őket a véka alá! Üdv.

Debreczen. A megmaradt kis könyveket széjjel kell osztani.

Debreczeni névtelen. Forduljon az ottani szervező-bizottsághoz.

Kocsitóló, Hatvan. Az ottani szervező-bizottság meg van választva. Tessék hozzájuk fordulni, ők majd megmondják, hogyan kell hasonló sérelmet orvosolni.

Bizalmi férfi leiktatjuk, amit nekünk irt, hadd olvassa el más is, mert érdemes arra, hogy elolvassák. Ön ezeket írja:

Csupán kíváncsiságból utaztam Hatvanba, hogy a f. hó 6-iki gyűlésen részt vehessek. És igazán mondhatom, hogy örömmel láttam munkástársaim lelkesedését, de viszont tudva azt, hogy miskolci munkáestestvéreink is láthatták, hogy a «Magyar Vasutas» az igazság mélyen sújtó fegyverével küzd az elfogultság és a rosszakaratú bujkálás ellen, akaratlanul eszembe jutott egy gyermekkoromban olvasott igazmondás, amelyre Hatvani munkástársaim figyelmét felhívom:

Ki magában bízva, akkor ragadja meg alkalmát, mikor az részére sikerrel kínálkozik, bátornak mondatik. Kik pedig előbb leverik szóval az ellenfélt, mielőtt megérkezett, az ilyenek az ellenség közeledtével rendszerint mint gyáva szájhösök, csufosan megfutnak.

B. Lajos. Köszönjük szives küldeményét és — legalább az egyiket — legközelebb besorozzuk. A övöt illetőleg legjobban szeretnénk Önnel személyesen beszélgetni. Üdv.

Kiadóhivatali üzenetek.

A lap alapja javára: Arad 2 kor. 10 fill.

Felelős szerkesztő: Farkas Izor.

Laptulajdonos: A magyar vasutas-szervezet.

Bíraucz Döme könyvnyomdája Budapesten, VII., Amazon-u. 9-8

C S E R E

Ki akar a temesvári műhelyben egy asztalossal cserélni?